

ERIK

Pludselig,
og midt på en skyet og regnfuld dag,
fik vi at vide, at Erik var stået af.
Der var blevet slukket for en kontakt
og det sidste ord var dermed sagt.

Han var en ven og en kammerat
af en yderst sjælden karat,
altid parat til at spørge og lytte,
altid i gang med at gøre nytte.

En fødselshjælper, nænsom som få,
et hjerte, der bankede for de små,
hvadenten det var unge talenter
eller stinkende sprit-agenter.

Blandt meget andet var Erik en poet,
som sang om hvad der var set og sket,
han skrev drama og han skrev vers
om alt i livet på kryds og tværs.

Desuden drev han journalistik
og elskede rent personligt musik
af Mogensen, Madsen og ham der Presley,
som mange syntes var noget så hæellig...

Hvad laved' han ellers? Han hjalp sine venner
og støbte kugler mod sine fjender,
som sjældent var mennesker som personer,
men anarere holdninger, træghed, fantomer.

Vi mødte ham midt i tidens røre
som een, der var i stand til at høre,
føle, fornemme, sanse, forstå,
kort: mærke de bankende hjertes alå.

Han var een, som man altid ku ringe tó:
"Erik, hva' sker der med det og det?"
og straks var der svar på rede hånd:
"Nåh, det er bare såd'n og såd'n!"

Og: "Erik, kender du een i Holbæk?"
"Nu skal jeg se – jo, han hedder Molbech
og han er en underlig stodder, men nem,
bare man véd, at han er lidt ekstrem."

1
Jacob
Christensen
Jel
Erik Thygesen
(begravelse)

Erik var meget til de særlige eksistenser,
der lever på kanten og med abatinenser,
selv drak han danskvand, kaffe og te,
det var sjældent, det blev til mere end det.

Men han var alligevel altid med,
når det skete, at tungerne kom på gied.
Når bølgen gik højt og piben gik runder
sød han og samlede på brokker i bundter.

Han skrev dem ned på en lille blok,
som altid fulgte ham i sin lomme,
og når han syntes, han havde nok,
begyndte tekaterne så at komme:

Tit virkede det surrealistisk og skørt,
når han skrev ned, hvad han havde hørt.
Selv fandt han det hele ganske naturligt,
som han sagde, mens han smilede finurligt.

Han var forelsket i virkeligheden,
den var hans puls og hans brændstof.
Deraf hans omhed for mærkeligheden,
dens drømme blev også hans grundstof.

Og hvis vi vil følge Eriks eksempel,
så ta' virkeligheden som et tempel
og lad os blot knæle for hver sin gud,
når vi bare ka' holde hinanden ud!

Erik ville hverken mer' eller mindre
end flytte på alt, hvad der ku' hindre
livet i at røre sig, som det nu ville
under barske vilkår, såvelsom milde.

Og hvis vi vil videre på den vej,
så lad os arbejde for det hver for sig
og sammen nå endnu et lille stykke
i ikke at spørre for andres lykke.

Og når tiden, den går, så gå dog med!
La' vær' med at sætte dig vrantent ned
og skumte dig ind i bitterhed.
Stå ørerne ud og lad tankerne flyve,
notér hvad der kommer, la' vær' med at lyve,
så får du tilsidst et færdigt ekstrakt
af liv som det rør sig – eksakt.

Lisså vet som Erik elskede det gale,
så så han skønheden i det banale,
Megen omhu og ømhed har han brugt
på at skildre det enkelt og smukt.

Vi skal høre det nu i sen af hans sange
af hvilke han skrev utrolig mange.
Den handler om alle de gaver i livet,
som vi ofte blot tar for givet.

Men for Erik er og bli'r det en gåde,
der ligner det, de kristne kalder nåde,
at midt i den hverdag, vi normalt kalder grå
kan underet ske og glæden banke på!

Det synger han nu om med Gittes stemme
for at vi ikke i sorgen skal glemme,
at verden for os stadig er til
og drømme og håb, alt hvad vi vill!

J.C. 13.04.99
